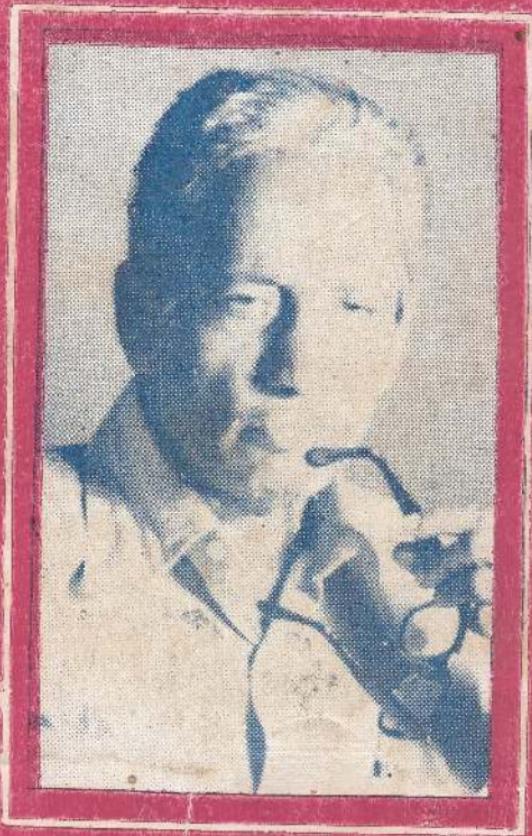

ஏஷ்டிக்ஸை

கே. ஆனையல்

நூலாகம்

என் கதை

கே. டானியல்

முலிகை
‘சிகரம்’
புங்குட்டீவி - 3

‘மூலிகை’ வெளியீடுகள் - 3

முதற்பதிப்பு: நவம்பர் - 1986

(C) உரிமை: பதிப்பாசிரியருக்கு

விலை: ரூபா 10-00

அச்சிட்டோர்:

சுவர்ஜி பிரின்டிங் வேர்க்ளூ
கே. கே. எஸ். வீதி,
யாழ்ப்பாணம்,

முன்னுரை

தோழர் டானியவின் 'என் கதை'க்கு முன்னுரை கேட்டார் நண்பர் இளங்கோவன். எனக்கு என்ன தக்கமெ? அவரையும் என்னையும் நான் கேட்டுக்கொண்ட கேள்வி இது!

தோழர் டானியவுடன் பல்லாண்டு காலம் நெருக்கமாகப் பழகியவன். அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கலை இலக்கிய விஷயங்களில் தோழர் டானியவுடன் ஒத்தகருத்துக் கொண்டவன்; ஒரே அரசியல், கலை இலக்கிய இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன். அன்றைய சீறு ஆண்டுகளில் ஏறக்குறையத் தினசரி தோழர் டானியவுடன் கலந்துரையாடி, அவருடைய பணிகளில் உதவி புரிந்தவர்களில் ஒருவன்.

இந்த வகையில் முன்னுரை எழுதக் கூனிகின்றேன்

தோழர் டானியல் மார்க்கியக் கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டதோர் மகத்தான மனிதன்; கம்யூனிஸ இயக்கத்தின் நீண்டகால ஆதரவாளன்; தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தன்னிகரில்லாத் தலைவன்; அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சஞ்சலங்களையும், வெஞ்சமரையும் சித்தரித்த சிறப்பான தோர் இலக்கியவாதி.

தோழர் டானியல் கனம் பல கண்ட புரட்சிப்போராளி; தோழர் டானியவின் வாழ்க்கை ஒரு போராட்ட வாழ்க்கை; பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியத்தின் வெற்றிக்குத் தன்னை

அர்ப்பணித்த வாழ்க்கை. மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக அவர் தன்னையே எரித்துக் கொண்டு அரசியல், சமூக, இலக்கிய பணிகளில் ஈடுபட்டார்.

இரு குறிப்பிட்ட காலம் மக்கள் தொண்டில் ஈடுபட்ட பலரை வாழ்க்கை கண்டிருக்கிறது. ஆனால் அறிவு பெற்ற காலம் தொடக்கம் வாழ்க்கையின் இறுதி முச்சவை இலட்சியத்துக்காக வாழ்ந்த சீரிய மனிதர் மிகச்சிலரே அவர்களுள் தோழர் டானியனும் ஒருவர்.

மக்களுக்கு வழிகாட்டும் போராட்ட இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டும்; இலக்கியம் அரசியலுக்கு - பாட்டாள் வர்க்க அரசியலுக்கு சேவை செய்யவேண்டும். தோழர் டானியல் இந்த வழியில் நேறி பிறழாது நின்று பல இறு கடைகளையும், நாடகங்களையும் நால்களையும் எழுதி யுள்ளார்.

தோழர் டானியல் எழுதிய படைப்புகளில் சில இன்னும் அச்சருப் பெருமல் இருக்கின்றன. இவை அனைத்துப் பிரசரமாகி மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்பதே என் போன்றேரின் அவா.

தற்பொழுது எனது நண்பர் இளங்கோவன். தோழர் டானியல் தனது இலக்கிய வாழ்வு பற்றி எழுதிய கட்டி ரையை 'என் கதை' என்ற தலைப்பில் வெளியிடுகின்றார்.

நண்பர் இளங்கோவன் தோழர் டானியலின் அபிமா யியும் நண்பருமாவார். அவர் இலக்கியத்தில் தோழர் டானியல் வழி நிற்பவர். தோழர் டானியலின் இறுதி நாட்களில் அவருடன் தஞ்சாவூரில் இருந்து அவருக்கு உதவிபுரியும் பாக்கியம் நண்பர் இளங்கோவனுக்குக் கிடைத்தது.

தோழர் டானியலின் அன்புக்கு உரித்தான் நண்பர் இளங்கோவன் இந்த நூலை வெளியிடுவது மிகவும் பொருத்த மானதாகும். இந்தப் பயனுள்ள பணிக்கு மக்களின் நல்லாதரவு கிடைக்கும் என்று நம்புகின்றேன்.

என் கதை

எழுத்து எனக்குத் தொழில் அல்ல; பொழுதுபோக்கு மஸ்ஸ. ஏறக்குறைய நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்தைச் சிர வருடங்களுக்கு உட்படுத்தலாம். இந்த 35 வருடங்கால எல்லைக்குள் சுமார் 10 ஆண்டு காலத்தைச் சிறுசிறு மனத்தைகளுக்காகவும், விளம்பர மோகத்துக்காகவும் இவை களோடு ஒட்டிய காரண சாரியங்களுக்காகவும் செலவு செய்தேன் என்று சொல்வதில் வெட்கப்பட வேண்டியதில்லை.

கிராமத்தில் பிறந்து கிராமத்திலேயே வாழ்ந்த எனக்கு கிராமப் புறங்களையும், கிராமப்புற மக்களையும் சந்தித்துப் பேசிப் பழகிக்கொள்ளும் வாய்ப்பு அதிகம் கிடைத்தது. அத்துடன் சுமார் 20 வயது வரையிலே நான் ஏற்றுக் கொண்ட அசியல் வேலைகள், கிராமப்புறங்களுக்கு இன்றி யமையாததாயும் இருந்தமையால் எனது பெரும்பகுதி கவனத்தையெல்லாம் அதில்லைத்திருக்கவேண்டியதாயிற்று. அது கிராமப் புறங்களில் நண்பர்களையும் தேடிக்கொள்ள உதவியாகவும் இருந்தது.

கிராமப்புறத்து மக்களிடம் கற்றுக்கொள்வதற்கு எவ்வளவோ இருந்தன. அரசியலீப் பொதுமக்களிடமிருந்தே கற்றுக்கொள்ளவும், அவர்களிடமே அவைகளைப் பரிசோதனை செய்து சரியானவைகளை ஏற்று, தவறானவைகளை நிராகரித்தும் தான் அரசியல் அனுபவங்களைப் பெறவும் வேண்டும். அன்று தேசியரிதியாகவும், சர்ஜுதேசியரிதியாகவும் சரியான

அரசியல் போதிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளதற்கான தமிழ் நால்கள் மிகவும் அருந்தலாகவே இருந்தது. இந்த நிலைமை, நாட்டையும், மக்களையும், கிராமங்களையும்படிக்கு அதன்மூலம் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களையே அரசியல் முதலீடாகக்கொள்ள எனக்கு ஏற்பட்ட வாய்ப்பு, என்னையேலும் மேலும் கிராமம்புறங்களை ஈடுகுவிப் பல்வேறுபட்ட அனுபவங்களை மேலும் மேலும் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்கு உற்சாகத்தைத் தந்தது எனலாம்.

இன்று உலகின் பல பகுதிகளில் அரசியல் - இயக்க சிறு பவங்கள் ஆயிரக்கணக்கில் நால்லடில் பெற்றிருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் அனரஅவியலாக விழுங்கிவிட்டு, இவைகள் யாவும் அந்தந்த நாட்டு நிலைமைக்கும், பிரதேச நிலைமைகளுக்கும், உற்பத்தி மறை அடிப்படை உறவுகளின் நன்மைக்கேற்பவும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன என்பதை மறந்து அவைகளை அப்படி அப்படியே நமது நாட்டின் அரசியலாக நிர்ணயித்துக்கொண்டுசாதாரணமக்களைப் பலவிதமான தத்துவ விகாரங்களுக்கு உட்படுத்தும் காலம் போல்லை எனது அரசியல் பிரதேசகாலம்.

தகர்ப்புற மனிதனின் வாழ்க்கைக்கும், கிராமப்புற மனிதனின் வாழ்க்கைக்கும் பலவேறு விதங்களிலான வேறு பாடுகள் உண்டு. நகர்ப்புற மனிதர்களின் வாழ்க்கையை வகைக்கு ஒன்றே இரண்டோ விதங்களுக்குள் அடக்கி விடலாம். ஆனால் கிராமப்புற மனிதர்களின் வாழ்க்கையைப் புறப்பிட்ட வகைகளுக்கு உட்படுத்தி விடுவது கடினமான காரியமாகும்.

அன்றூட் வயிற்றுப்பாட்டுக்காக அவன் எடுக்கும் வழி முறைகளைப் பலவிதங்களுக்குள்ளாம். படுத்தெழும்பும் குடிசைக்காக அவன்படும் அவஸ்தைகளையும், குந்தியிருக்கும் நிலத்திற்காகவும், பலவிதங்களில் அவனுக்கு மேலாக இருக்கும் வழிவழிவந்த ஆதிக்க அடக்கு முன்றங்களுக்குள் அவன் அழுந்தித் தலிக்கும் விதங்களையும், இன்னும் வாழ்க்கை வேறாக

ஒட்டிய ஏனையவைகளுக்காக அவன்படும் அவஸ்வ தகளையும் வகைக்குப் பலரூறுகளாகப் பார்க்கழுதியும். இவைகளில் ஓவ்வொன்றையும் தனித்தனியாகவே கிரகித்து, இந்த வாழ்க்கைக்கான காரணாகரியங்களைக் காண்முயல்வதும், கண்டவற்றை அவர்களிடமே ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுவதும் இலைச்ப்பட்ட ஒன்றல்ல என்பது எனது அனுபவங்கள் தாது உண்மையாகும்.

பள்ளிப் படிப்பை ச-ம் வகுப்புடன் முடிந்துக்கொண் டிருந்த எனக்கு அதற்கு உட்பட்ட அளவுக்கு எழுதவும், பேசவுமே தெரிந்திருந்தது. எந்தவித வேற்றுமொழியையும் பழிக்க, அல்லது குறைந்தபட்சம் பேசிக்கொள்ளவாவது எனக்கு ஆர்வம் பிறக்கவில்லை. இதற்கான காரணத்தைச் சுருக்கத்தில் கூறிவிடவேண்டுமானால் எனது குடும்பத்தின் வறுமைதினை; இன்னும்கூறுப்போனால் நாளொன்றுக்கு ஒரு நேரச்சோற்றுக்கே வழியில்லாததினை, சாதி அடக்கு முறை களுக்கு உட்பட்டு பட்ட அவஸ்வத்தை, இவைகளுக்காக ஏங்கி ஏங்கிச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தைத் தவிர மிகுதி நேரம் கிடைக்கவில்லை என்றே கூறலாம்.

எனது குடும்பத்தொழில் சிலை வெளூப்பு. இதைச்சுற்று நோக்கசொன்னால் சாதியில் நான் வண்ணேன்; அதைவிட வும் ‘தமிழர்’களுடைய அழகு தமிழில் குறிப்பிடுவதானால் ‘கட்டாடி’ என்று சுருக்கி விடவாம். இதை ஏன் குறிப் பாக நான் கூறவேண்டும்? சமூக அடக்கு முறைக்குள் மிக வும் கீழ்ப்படியில் இருக்கும் இந்தக் கட்டாடின் எவ்வளவு தூரத்திற்குச் சாதியின் கொடுமையை அனுபவித்திருக்க முடியும் என்பதை எனது வாசகர்களை அறியவைப்பதற்காகவும், ‘இந்தாள் நெடுக்க சாதியைத்தான் எழுதுது; ஏன் இப்படிச் செய்யது?’ என்று என்மீது கேள்கித்தும் பாடுபவர்களுக்கு நான் ஏன் இப்படி எழுதுகிறேன் என்பதை இவர்கள் சற்றுத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவுமொயாகும்.

“நீர் சொல்லுற விஷயம் முந்தி இருக்கேலை என்று நான்கள் சொல்லேல்லை. இப்பு தமிழருக்கை அதோன்று வில்லை” என்று ஒருவிதமான நியயல் நியாயம் சொல்லு வர்கள்தான், நான் வாழும் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் நான்மையினராக இருக்கின்றனர். இந்தப் பெரும்பான்மை வினாவில் ஒருவர் தன்னும் நான்குபடி இல்லாமல் எல்லோர் விட்டிலும் அன்றூட் வாழ்க்கையோடு சாதி சங்கமமாகி திற்பதைப் பல உதாரணங்களுமில்லைக்காட்டமுடியும். ஒயினும் இக்கட்டுரை வேறு கீசாக்குத் திரும்பிவிடும் அப்பதனால் அதை விட்டுவிடுகிறேன்.

ஏஷ்ய எழுத்தாளர் மாக்களிம்கார்க்கியினுடைய நால்கள் பல தமிழில் வந்திருந்தமையால் அவைகளில் சில வற்றை நான் படித்தேன். முதன் முதலில் கார்க்கியின் “தந்தையின் காதலி” என்றாவலையும், “அமெரிக்காவிலே” என்ற அவரின் கட்டுரை நூலையும் படித்தேன். விஷயங்களைச் சொல்லும்போது கார்க்கியால் ஆளப்பட்ட முறைகள், அவைகளில் இருந்த எளிமை எனக்கு பிரசும் விருப்பமாக இருந்தது. “தந்தையின் காதலி” என்ற அவரின் நாவலைப் படித்தபோது ஏற்பட்ட உந்தவினால் “வீராங்கணையரில் ஒருத்தி” என்ற சிறுகதை ஒன்றினை எழுதினேன். இது வரை அக்கதை நான்கு தடவைகள் மறுபிரசரமாகியின்னது. என்னுடைய சிறுகதைகளில் எனக்குப் பிடித்தமான முதல் கதை அது. அக்கதையில் என்னால் பாளிக்கப்பட்ட சொல் பிரயோகமுறையும், எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பொருளின் புறப்பாடும் எனது வேறெந்தக் கதையிலும் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை.

மாக்களிம் கார்க்கியின் “தாய்” நாவலை நான்படித்தேன். நீண்ட காலமாக அது என்மனதில் கிடந்தது. ஏஷ்ய நாட்டின் விடுதலைக்கான நடைமுறைச் செயல்களில் தன்னை கட்டுபடுத்திக்கொண்ட அந்தத் தாயைப்போன்று நமது நாட்டினதும், சமூகத்தினதும் விடுதலைக்காக அன்றூட் வாழ்க்கை

யொடு சேர்ந்து வழி நடத்தக்கூடிய ஒருபாத்திரம் ஏன் பிறக்கக்கூடாது என எண்ணினேன்; தேடினேன்; சம்பவங்களைச் சேகரித்தேன்; அதே தாய்போன்று எனது கண் ஷுக்ரு முன்னால் நடமாடித் திரிந்த ஒரு மனிதரையும் பீடித்துவிட்டேன். அவரின் நடைமுறை வாழ்க்கை முறை களை அவதானிக்க, அவர் பேசும் சொல் முறைகளைச் சேகரிக்க, அவரின் உடை நடை பாவனைகளை அறிந்து கொள்ள, மொத்தத்தில் அவரைச் சரியானேயடி நான் படித்துக்கொள்ள சமார் மூன்று ஆண்டு காலத்தைக் கழித்தேன். அவருடைய யாழ்ப்பானை நடைமுறை வாழ்க்கைக்கோடு மாக்ஸிம்கார்க்கியின் தானையும் சேர்த்துக் கணக்கிட்டு, சமப்படுத்தி, நான் கற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களையும் சேர்த்து “இராசான்னர்” என்ற அவரை “ஜியான்னர்” ஆக்கினேன். “பஞ்சமர்” என்ற நாவல் பிறந்து விட்டது.

யாழ்ப்பானத்து வாழ்க்கைமுறை, யாழ்ப்பானத்துப் பேச்சு வழக்கு, யாழ்ப்பானத்துச் சம்பிரதாயங்கள், யாழ்ப்பானத்து உடை நடை பாவனை, யாழ்ப்பானத்து வீடு வாசல் அமைப்பு, யாழ்ப்பானத்து விவசாய வாழ்க்கை வளர்ச்சி, யாழ்ப்பானத்து அரசியல் நடைமுறைகள், யாழ்ப்பானத்து மன்னின் அவலங்கள், வீழ்ச்சிகள், எழுச்சிகள் ஆகியவற்றில் எதையுமே பிறநீங்கலாகி நிற்கவிடாமல் பஞ்சமரில் சகலதையுமே உள்ளடக்கியதில், நான் கார்க்கி யையே வழிநடத்தல்காரனுக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளேன். ஆயினும் பஞ்சமரில் என்னால் பிறப்பிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களில் யாழ்ப்பான மன்னின் இயல்புகளுக்கு மாருள பல குறைபாடுகள் இருப்பதை இப்போது என்னுங் உணரமுடி கிறது. இதற்குப் பின்னாலும் எனக்கு இப்படி ஒருநாவல் எழுதும் வாய்ப்புக் கிட்டுமோ என்ற ஜயப்பாட்டால், யாழ்ப்பான மன்னில் நடந்த, நான் பார்த்த, நான் அறிந்த என்னால் அறியப்பட்டவர்கள் அறிந்த பல சம்பவங்களைத் தின்னித்துகின்றுலம், தாவல் என்ற உருவத்துக்கப்பால்

“பஞ்சமர் ஒரு சம்பவக்கோர்வை” என்ற குற்றச்சாட்டை மற்றவர்கள் சுமத்த வாய்ப்பளிந்திருக்கிறேன் என்றே கூற வேண்டும். இந்தப் பஞ்சமர் நாலுக்குப் பின்பு “உருவம் என்பது எடுத்துக்கொள்ளப்படும் கருப்பொருளாலும், அதை வெளிக்கொணர்வதற்கான ஆஸ்வினாலும் தன்போக்கிலேயே நான் அமைவதாகும்; இவைகள்தன் இச்சையாகவே இந்த உருவம் என்பதை அமைத்துக்கொள்கின்றன” என்ற குத்துக்கு நான் வந்துவிட்டேன்.

பஞ்சமருக்குப் பின்னால் என்னுல் எழுதப்பட்ட கோவிந்தன், அடிமைகள், காலை, பஞ்சகோணங்கள், தண்ணீர் ஆகியவைகளும், முருங்கையிலைக்கஞ்சி, மையக்குறி, கொக்கட்டான் ஆசிய தொடர் நாவல்களும் உருவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் எனது பஞ்சமரின் பிறப்பிலிருந்து அந்த வழியைப் பின்பற்றியவைகளேயாகும்.

பஞ்சமரில் 35க்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களும், கோவிந்தனில் 20க்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களும், அடிமைகளில் 10க்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களும், கணவில் 30க்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களும், பஞ்சகோணங்களில் 28க்கு மேற்பட்ட பாத்திரங்களும் வருகின்றன. இவைகளில் உலாவி ஏரும் ஓவ்வொரு பாத்திரங்களின் இயல்பான முறைகளைக் கவனிப்பதில் நான் மிகவும் கவனமாகவே இருந்துவந்துள்ளேன். ஆயினும் எனது கவனத்திற்கு அப்பாலும் சில பாத்திரங்கள் சென்றுள்ள தவறுகளுக்குப் போலித்தனமான சமாதானங்களை கொல்வதைவிட அவைகளை என் தலை மேலேயே சுமத்தி விமர்சித்துக் கொள்ள நான் தவறுவல்லை.

ஒன்றை எழுத முற்படும்போது அந்த ஒன்று என்ன என்ற கேள்விக்கு முடிவுகட்டிக் கொள்வதோடு அந்தப் பிரச்சனை பின்பு பெரிதாக இருப்பதில்லை. நான் எழுதமுற்படும் அந்த அடிக்கரு அல்லது நாதம் முன் முனைப்பு

பெறுவதற்கான பிரதேசம்களையும், பாத்திரங்களையும், அந்த அடிநாடம் மனதுக்குள் வருவதற்கான சந்தர்ப்பாகும்நிலையை உண்டாக்கிய பின்னனியைச் சுற்றிச் சுற்றியே கோரித்துக் கொள்கின்றேன். அத்தோடு அந்தப் பின்னனியில் ஒத்தியும் மனிதர்களைப்படிக்க முயன்கின்றேன். பெரும் பகுதி தேர்த்தை அதிலேயே செலவு செய்கிறேன். இந்தவேளை அந்தப் பின்னனியில் வசிக்கும் மக்களின் பேச்சு முறைகளைக் கவனிக்கின்றேன். அந்தப் பேச்சுவழக்குகளுக்கிண்டபே இருக்கும் மிகவும் செறிவான கொல்தொடர்களை உண்வாங்கிக்கொள்வதில் நான் என்றும் தவறியதில்லை.

இது நாவலுக்குத் தலைச்சனுக்குக் கொண்டப்படும் ஒரு பாத்திரம் கூல நிறைவுகளும் கொண்ட அப்பழக்கத்துப் பாத்திரமாக இருக்கவேண்டும் என்பது (சட்டப்படி கொல்வப்படாது விட்டாலும்) இதுகாலவரை வழிவழி வந்து ஒன்றாகும். எனது நாவல்கள், சிறுகளத்தை சுகாங்கிழிலும் இது மீறப்பட்டுள்ளது. இப்போது கடைமுறையிலுள்ள ஏழக் அமைப்புக்காரணமாக எல்லோர் மீதும் தன்னுடைக்கும் செய்யக்கூடிய திய பழக்கவழக்கங்களீலிருந்து எனது பாத்திரங்களை நான் விடுவிப்பதில்லை. தனை ஒருமனிதனமேல் கூல இலட்சணங்களையும் ஏற்றி இவர்தான் இந்தநாவல்களைத்தீவியன் என்று. யாரையம் நான் குறிகாட்டுவதில்லையாயினும், சிலபாத்திரங்கள் இயல்பாகவே அந்தத் தலைச்சன் அந்தல்லுக்கு உயர்ந்து விடுகின்றன என்பதை வைத்துக் கொண்டு பார்த்தாலும் கூட, பஞ்சமரின் ஜயாணங்களும், போராளிகள் காத்திருக்கின்றனரின் சந்தியாகும் கோவிந்தனின் எதிர்மறைக்கதா அந்தஸ்தையும் பெறும் சண்டைக்கம்பின்னையும் அடிமைகவீன் சந்தலங்கள். காணவின் ஞானமுத்துப்பாதிரியாரும், பஞ்சகோண ச்சுவீன் குப்பையா வாத்தியாரும் பல வேறுபட்ட குறைபாடுகளுக்கு உட்பட்டவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இதை நான்வேண்டுமென்றே செய்கின்றேன் என்பதுதான் பலரின் குற்றச்

சாட்டு. இதற்கு ராண் கூறும் பதில் “இந்தச் சமூகஅமைப்பில் எந்த ஒருமனிதனும் நிறைவானவனைக் கிருக்கவே முடியாது!” என்பதுதான்.

பஞ்சமரின் ஜியான்ஜீர் ஒரு கள்ளுக்கடையின் வாடிக்கைகாரராகவே பிறப்பிக்கப்படுகிறார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் குது விளையாடுவதும், வேலேர் சந்தர்ப்பக் கில் அவர் குடிகாரர்களுடன் கூடிக் கூழ்காச்சிக் குடிக்கு மகிழ்வதும், பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் கொச்சைகள் பேசி வம்பளப்பதும் பலருக்கப் பிடிக்கவில்லை. “ஒரு கதைத்தலைவனை இப்படிச் சீர் கெட்டநிலைக்கு உட்படுத்தலாமா?” என்று என்னிடம் கேட்டவர்களும், விழங்களும் எழுதியவர்களும் உண்டு. இவர்களுக்கெல்லாம் நான் அப்போது சொன்ன மொட்டையான பதில் “எனது ஜியான்ஜீர் அப்படிப்பட்டவர்தான்” என்பதுதான். அதே போன்ற இன்னொரு கேள்வியையும் பலர் எழுப்பினார்கள்.

“பஞ்சமரில் வரும் உயர்ஜூதிப் பெண்கள் எல்லாம் ஒழுக்கம் கெட்டவர்களாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறார்களோ! ஆனால் அதில் வரும் பஞ்சமப்பெண் ஒருத்தியைத் தன்னும் அப்படிச் சித்தரிக்கவில்லையே ஏன்?” இதுதான் அந்தக் கேள்வியாகும்.

“என்னுடைய பஞ்சமரில் வந்த கமலாம்பிகை அம்மா னும், மாம்பழத்தியும் அப்படிப்பட்டவர்களாகப் பிறந்து விட்டதற்காக நீங்கள் ஏன் இப்படி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொள்கிறீர்கள்? நான் பஞ்சமரைப்படைத்தது சகவைசதிகளும் கொண்ட கமலாம்பிகைஅம்மாவின் தூம்மாம் பழத்தியினதும் ஒழுக்கக் கேட்டுக்கான பெருஞ்சுக்போக ஏத போகத்தை அம்பலப்படுத்துவதற்கே அன்றி. கொதிக்கும் வயிற்றுக்காக உடலையே விற்றுக்கொள்ளும் சூழ்நிலைகளிலும் தங்களைத்தாங்களே கட்டி அவிழ்த்துக் கொள்ளும் பஞ்சைப் பெண்களை அம்பலத்தில் கொண்டுவருவதற்காக அல்ல; இது எனது வேண்டுமல்ல!” என்றுதான் பதில் சொன்னேன்,

“போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்” என்ற எனது நாவலில் சுந்தியா என்ற வயோ திருணி நாவல் முடிவுவரை கொண்டுவந்திருக்கின்றேன். அந்தச்சந்தியாதான் கதாநாயகன் என்றுபலர் கூறுகிறார்கள். “கோவிந்தன்” என்ற எனது அடுத்த நாவலில் “கோவிந்தன்” என்ற ஒரு நாயையும், கோவிந்தன் என்ற ஒருசிவல் தொழிலாளியையும் கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். கோவிந்தன் என்ற நாயினைக் கடைசி வரை கொண்டு வந்தமையால் அதையே கதாபாத்திரமாகக் கொள்கிறார்கள். சீவல்காரக் கோவிந்தன் இடையே வந்து இடையே போய்விடுகிறார்கள். ஆனால் இந்த இரு கோவிந்தன்களில் யார் கதைத்தலைவன் என்பதை நான் தீர்மானிக்கவில்லை. வாசகர்களே அதைத்தீர்மானித்தார்கள். போராளி களில் வந்த சுந்தியாவும், கோண்டுவனில் வந்த இரு கோவிந்தன்களும் பல குறைபாடுகளுக்குட்பட்டவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

“அடிமைகள்” என்ற எனது அடுத்த நாவலில் ‘கந்தன்’ என்ற பாத்திரத்தை மூலைத்தெளிவற்ற வெருளி யாகவே படைத்தேன். ஆனால் அதே வெருளிக் கந்தன் தான், அடிமைகளின் தலைவனாகி யட்டான். அந்தச் கந்தனை போர்த்தேங்காய் அடிகாரனாக, சேவலடிக்காரனாக, இன்னும் பல தாழ்ந்த செயல்பாடுகளுக்கு உட்பட்டவனாக ஆக்கிவிட்டிருக்கிறேன்.

“கானல்” என்ற எனது அடுத்த நாவலில் ‘ஞான முத்தர்’ என்ற ஒரு பாதிரியாரைப் படைத்தேன். கிரிஸ்துவத்தைப் பரப்புவதன் மூலமாக சமூக அமைப்பு மறைக்கொயே தகர்த்து விடமுடியுமென்று அவர் நம்பினார். ஆனால் அவரால் அதைச் சாதிக்க முடிந்ததா? அவரிடம் இருந்த குறைபாடுகளே அவரைச் சமூக அவலங்களுக்கு இட்டுச் சென்றதைக் காட்டியபோது அவரைப் புனிதமானவராக ஆக்க எனது பெனவுக்கு முடியவில்லை.

"பஞ்ச கோணங்கள்" என்ற நாவலில் சுப்பையா வாத தியார் என்ற ஒருவரைப் பிறப்பித்தேன். இங்கெறப் பிரசியல் குழநிலையில் சரியானதற்கும் பிழையானதற்கு மிடையே அவர்படும் அவள்ளையைச் சித்தரிப்பதில் அந்தப் பாத்திரத்தைப் புணிதனுக்கிவிட என்னுல் முடியவில்லை.

எம்மையும் எம்மைச் சுற்றியும் சுதா பணவேறுபட்ட சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. கருக்கமாகச் சொன்னால் நாளாந்த நிகழ்வுகளுக்கூடாக சுழி ஒடிச் செல்வதுவே வாழுக்கையாகியிட்டது. பெருமளவில் இந்தச் சமீநிட்டத்தையே சரியரச் செய்து முடிப்பதில் தான் மனிதனின் கவனமெல்லாம். பல காரியங்கள் அவன் கவனத்தை ஈர்ப்பதில்லை. எல்லாவற்றையும் அவன் தேவையெனக் கருதுவதுமில்லை.

என்னுடைய நாவல்களைப் படிப்பவர்கள் ஓவ்வொன்றிலும் பல புதிய புதிய நிகழ்ச்சிகளைக் காண்பார்கள். அவைகளைப் படிக்கும் போது தான் ஓவ்வொரு நிகழ்ச்சி களிலும் உள்ள கணதியைப்புரிந்து கொள்வதாகப் பலர் கூறுகின்றனர். இதிலிருந்து ஒரு உண்மையை என்னுல் கற்றுக் கொள்ளமுடிகிறது. அதாவது "என்னுல் கிரகி சிக்கப்படும் சம்பவங்கள் உண்மை நிகழ்வுகளாக இருப்பதால்தான், அதை எழுத்தில் படிக்கும்போது அது மற்றவர்களுக்குக் கணதியைக் கொடுக்கிறது" என்பதாகும்.

"சமூகத்தில் பல உண்மைகள் அன்றைம் நடக்கின்றன. அந்த உண்மைகள் எல்லாவற்றையும் எழுத்தில் கொடுத்து விடவேண்டுமா?" என்ற ஒரு கேள்வி இயல்பாகவே உங்கள் மனதில் எழு இடமிருக்கிறது. இதற்கு நான் ஒரு வரையறை வைத்திருக்கிறேன். "தவிமனிதன தும், அவனுக்கூடாக அவன் வாழும் சமூகத்தினதும், அவனது அதற்கும் மேவாக முழு உலகத்தினதும் பொது வான் மனுக்கை உணர்வினை இலேசாகவேணும் தட்டிவிடக்

கடிய நாதக் கூர்களைக்கொண்டவைகளாக எவ்வ எனக்குப் படுகின்றனவோ அவற்றைமட்டுமே எழுத்துருவில் வடிப்பது” என்பதாகும்.

இருபது ஆண்டுகளுக்குமுன் நான் “அசை” என்ற சிறுக்கதை ஒன்றினை எழுதினேன். யாழிப்பாணத்தில் வாழ்ந்த தாகச் சொல்லப்படும் “பொன்னம்மாள்” என்ற ஒருவிப்சாரியின் கதை அது. அவருக்கு நடிவயதாக இருக்கும் போன்ற அவரைக் கண்டிருக்கிறேன்; பேசியிருக்கிறேன்; அவளையும் அவளின் வாழ்க்கை முறைகளையும் அவதானித் திருக்கிறேன். பெரிதும் பொய்க்கலப்பின்றி அவளின் வாழ்க்கையை எழுதமுற்பட்டு, அதைஎழுதிப்பிரசுரித்துபின் “அந்தக் கதையில் சற்றேனும்பொய்க்கலப்பில்லை” என்று அவளுடன் நெருக்கமாகப் பழகிய பலர் கூறியபோது நான் பெரிதும் ஆச்சரியப்பட்டேன். உண்மைகளை உண்மையின்படி, ஒரு விபசாரியின் வாழ்க்கையை எழுதும்போது எப்படி எல்லாம் எழுதியிருக்கவேண்டுமென்பது உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. ஆனால் இன்றுவரை அந்தக்கதையில் சிரசம் இருந்தது என்று யாரும் குறிப்பிட்டுச் சொன்னதாக எனக்கு நினைவில்லை. அந்த விபசாரியின் வாழ்க்கையில் எதைச் சொல்வது என்பதில் என்னை வழிநடத்தியது. “எதைச் சொல்வது” என்பதில் நான் வைத்துள்ள கொள்கையேயாகும்.

என்று இருஷ்டிகளில் நான் பார்த்துப் பேசிப்பழகாத பாத்திரங்களை நான் உள்ளடக்குவதில்லை. எதது படைப்பு களில் கற்பளைப் பாத்திரங்கள் இருப்பதே இல்லை. இதனால் பாத்திரப்பலடப்புக்களில் எனக்கு அதிகம் சிக்கலும் சிரமமும் ஏற்பட்டதில்லை.

எனது பஞ்சமரில் சின்னுச்சி என்ற ஒருபாத்திரம் வருகிறது அந்தச் சின்னுச்சி எனது பிறந்த ஊரில் எனது விடுக்குப் பக்கத்தில் குடியிருந்தவள். பஞ்சமர் எழுதத்

தொடங்கி அது முடிவுக்கு வந்த காலப்பதித்திக்குள் அந்தச் சின்னுச்சியை நான் பலவேறு சந்தர்ப்பங்களில் சந்தித்திருக்கிறேன்; பேசியிருக்கிறேன்.

பஞ்சமரில் எந்த இடத்திலும் அந்தச் சின்னுச்சியை தோற்றத்தை, நான் தனியாகச் சித்தரிக்கவில்லை. அவளின் வழமையான அங்கூட நிகழ்வுகளைப் பிசகின்றிச் சித்தரித்த தன்மூலம் அவளின் தோற்றத்தை வாசகர்கள் மனதில் படியவைத்ததுடன், அவளின்மேல் ஆசிரியங்கிய எனது எந்தத்தலையிடும் செலுத்தாமல் பேசலைத்ததன்மூலமே அவளைப் பரிபூரணமான ஒரு கிராமத்துச் சின்னுச்சியாக ஆக்கிணிட்டேன். “என்னடா மோஜை என்னைவைச்சுக்கதை ஒன்று எழுதியிருக்கிறியாம். அதிலே என்னா குறுநாட்டுச் சிலைக்கொய்கத்தைக்கூட அச்சப்பிசகாமல் எழுதியிருக்கிற யென்டு பொடியள் கதைக்கிறார்கள்”. இப்படி அந்தச் சின்னுச்சியே என்னிடம் வாய்விட்டுக் கேட்குமளவுக்கு அவளை நான் வென்று விட்டதில் எனக்குப் பரமதிருப்பதி.

எப்போதும் கிராமங்களையே எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதில் என்மீது பலருக்கு வெறுப்பு. “இதுகளை விட இந்தாளுக்கு வேறை ஒன்றும் எழுதத் தெரியாது” என்று எனது காதுக்குக்கேட்க்கும்படி பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். அதை நான் மறுத்து ஒருவார்த்தை பேசியதில்லை. அவர்கள் உள்ளதையே சொல்லுகிறார்கள். உண்மையாகவே எனக்கு அப்படி எழுதவராதுதான். இதை ஒப்புக்கொள்வதில் நான் வெட்டுப்படவில்லை. உதாரணத்துக்கு ஒன்று:-

சமீபத்தில் யாழிப்பாணத்து நகரத்து நடுப்பகுதியால் நான் போய்க்கொண்டிருந்தபோது ஒரு வீட்டுணர்வில் ஒரு சிறு கூட்டம் கூடி நின்றது. அந்த வீட்டின் உட்புறம் இருந்து அழுகுரல் வந்தபொழுதான் அது ஒரு இழுவிடு என்று அறிந்து கொண்டேன்.

சாவிட்டுக்கு மேஜம் தட்டும் காம்பான் கூட்டம் ஒன்று வாயிலை அடைத்துக் கொண்டு நின்றது. அவன் உள்ளே போய் இருந்து மேளந்தட்ட இடமில்லாததினால் அதிலேகோ நின்ற நிலையில் மேஜம் தட்டும்படி பலரும் வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்ததையும், “நம்மாளையாக்கும், நான் பச்சைக் கிடுகிலை இருக்காமல் கிடூடிலை நின்று நட்டமாட்டலுக்கும்” என்று அந்தச் சாம்பான் கூட்டத் தலைவன் மறுத்துக் கொண்டிருந்ததையும் நான் அவதானித் தேன். இது ஒருவிசித்திரமான தர்க்கமாக எனக்குப்பட்டது. ஏற்குறைய இரண்டு மணிநேரம் வரையில் அங்கேயே நான் நின்றுவிட்டேன். கட்டாடி என்ற வண்ணான் வந்தான். உள்ளே போய் அவன் வெள்ளைகட்ட இடமில்லை. இன்பு பயிறாரி என்ற அம்பட்டன், அவற்றும் உள்ளேபோய் தனது தொண்டு துராவுகளைச் செய்யமுடியவில்லை. பாடை கட்டுபவன் வந்தான். அவன் பாடையை வைத்துக் கட்ட இடமில்லை. நான் கண்ட இவ்வளவையும் வைத்துக் கொண்டு ஒரு சிறுக்கையை எழுதினேன். ஒரு நீண்ட சிறுக்கை அது. “மயான காண்டம்” என்ற அந்தச் சிறுக்கை பட்டினத்துச் சூழ்நிலையில் எழுதப்பட்ட போதும் கிராமப்புறங்களின் மிசுச் சொச்சங்களால் பாதிப்படுத்தந்தமையால், அது முற்று முழுதாகவே ஒரு கிராமத்துக் கைதயாகவே அமைந்துவிட்டது. நான் என்ன செய்ய? எனது சுபாவம் அப்படி. எனக்கு அப்படித்தான் எழுத வருகிறது. இக்கையையப்படித்த ஒரு பிரபல விமர்சகா “இதுவரை இப்படிப்பட்ட கிராமியச் சித்தரிப்பு ஒன்றைத் தான் படித்ததில்லை” என்று கூறியது இன்றும் என்காலுக்குள் வேட்கிறது”

ஒரு நாவலில் காட்டப்படுவதான் காலம். அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதர்களின் வாழ்வுமுறை, பேச்சுமுறை, பழக்கவழக்கங்கள், நாவலின் காலநகர்க்கிழியின் புலப்பாடுகள், இயல்பானதடை முறைகளோடு அந்த நாவலை

திரையியலிருந்து இயங்கியல் வரை இட்டுவருதல், அந்தச் சால நடைமுறைகளுக்கேற்ப உலக வியாபகமான பரிணைய வளர்ச்சிக்கு அகன் பாத்திரங்களின் வர்க்க குணம்சங்களை வெளிக்கொண்டுவருதல் ஆகியவைகளில் நான் தவறியிருக்கிறேன் என்பதைனே நாவல் அச்சுக்குப்போகுமுன் பலரிடம் அதைப்படிக்க கொடுத்து, படிப்பவர்களின் அபிப்பிராயங்களையும் உள்வாங்கிக்கொள்வதில் நான் தவறுவதில்லை. அச்சேறுவதற்கு முன் அவைகளைப்படிப்பதற்கு, 75 வயதுக்கு முற்பட்ட ஒருவர், ஒரு குடும்பப்பெண், ஒரு உயர்பள்ளி மாணவன், ஒரு உடல் உழைப்பாளி, வர்க்க சமூக அமைப்பினைத் தெளிவுறப் படத்த ஒருவர் உட்படக்குறைந்தது எட்டு பேர்கள் வரையிலாவது இருப்பர்.

இவை எல்லாவற்றையும் தொகுத்து மொத்தமாகச் சொன்னால் “ஒவ்வொரு படைப்பிலும் டானியல் என்ற பெயர் ஒரு சம்பிரதாயத்திற்காகவே அன்றி வேறொத்தாகவுமல்ல. உண்மையாகவே இவைகளின் எஜமானர்கள் நான் மீலே குறிப்பிட்டவர்களேயாகும்.

எனது நாவலின் மாந்தர்களே அதற்கான மொழியையும், சுருந்துங்களையும், உடை நடை பாவணகளையும் தருவ தொடர்ஸ்தலாமல், தாங்களாகவே உறுவத்தையும் அமைத்துக் கொள்கின்றனர். கடைசியில் குறிப்பிடப்பட்ட வாசகர்கள் சரிப்பீழகளைப் பார்த்துக் குறிப்பிட்டுக் கொடுக்கின்றனர்!“ என்றுதான் கூறலாம்.

சரியான மூலிகைகளைச் சேகரித்துத்தர பல மூலிகை நிபுணர்களும், அவர்களால் தரப்பட்ட மூலிகைகளைச் சரியாகப் புடம்போட்டு எடுக்க நல்ல அனுபவங்களும் கிடைத்துகிறும் படசத்தில் வைத்தியளின் வேலை அதில் கிக்ச்சிறிய அளவுதான். வேண்டுமானால் “இது எனது மாத்திரை” என்று அவன் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.

நல்ந்த மனிதர்களின் வாழ்க்கை, அந்தவாழ்க்கைக்காக அவர்கள் நடத்தும் நடவடிக்கைகள், இவ்வாறுக்கும் காலத்திற்கும், குழந்தைக்கேற்பவும் வெவ்வேறு வகைப்படி ஜும் மொத்தத்தில் அவைகளைப் “போராட்டங்கள்” என்பதற்குள்ளேயே அடக்கினைக்கும். அந்தப்போராட்டங்கள் முறைப்படி வர்க்கப்படுத்தப்பட்டால் அது நிட்சயமாக வரலாறு ஆசப் பரிமூலம் பெருமல் இருக்கலே முடியாது. பஞ்சமர், கோவிந்தன், அழிமகள், கானல், பஞ்சகோணங்கள், தண்ணீர் ஆகிய இந்த நாவல்களைப் படிப்பவர்கள் இந்தப்பரிமூலத்தைக் காண்பார்கள். யாழிப்பாணப் பிரதேசத்தின் முழுமையான (சாதாரணமாகவிலை) வாலாற்றைக்காண விரும்புவர்களுக்கு இவை காகொடுத்து உதவும் என்பதில் எனக்கு நிறைந்த நம்பிக்கை உண்டு. அதேபோல காலத்தால் அருகிப்போன சொற்றெடுத்துக்கொண்டியும் புதிது புதிதாக உண்டாக்கப்படும் பிரயோகங்களையும், ஆகையும் ஒருந்த பட்சம் ஒருநூற்றுண்டு கால யாழிப்பாண வாழ்க்கை முறையையும் அறிந்து கொள்ளவும் பயன்படக் கூடும்.

தர்போது எனக்குவயது 58த் தாண்டியிட்டது. மலைபோல 5 பிள்ளைகளையும், 4 பேரன் பேச்திச்சளையும் கண்ணுவிட்டேன். அதுமட்டுமல்ல, அங்குடவாழ்க்கைக்காகப் போராடுபவர்களோடு சேர்ந்து நாலும் எவ்வு வாழ்க்கைக்காகப் போராடவும் வேண்டியிருக்கிறது.

எனது இத்தனை ஆண்டுகால இலக்கிய - வாழ்க்கை அனுபவங்களில் நான் பல வகைத்து சந்தித்திருக்கிறேன். அவற்றுள் எனது சின்ன வயதில் நடந்த ஒரு நிகழ்வு இத்தனை வருடகால இலக்கிய அனுபவங்களுக்கு மேலான இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

எனக்கு அப்போது வயது குமாரி 15 வரையில் இருக்கும். ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டதைப் போன்ற ஒருமீரல்

சோற்றுக்கே தூலாப்பறக்கும் ஈழ்க்கை, காலீ பழைய கஞ்சியுடலும், மதியவேளை சிழங்குகளைக்களுடனும் வாழுக்கை போக, சோறு என்ற ஒன்று இரவில்தான் சிடைக்கும். அதுவும் அர்த்த ஜாமவேணிபில்தான்!

எனது அப்பன் ஒரு திரந்தாக் குடிகாரர். அவர் இரவுச் சோற்றுக்கான அரிசியை என் அம்மாவிடம் கொண்டு வந்து வீசிவிட்டு மன்றின்ஜையில் புரண்டு விடுவார். அம்மா சோறு காச்சவாள். குழந்தைகளின் கொதிக்கும் வயிற்றுக்காகக் கஞ்சியை வடித்து முதலில் குடிக்கவைப்பான். ஒரு நாள் அளவுக்கு அதிகமாக சோறு அவிந்து குழந்தை விட்டது. அப்புவுக்கு அம்மா சோறு பரிமாறினபோது சோறு குழந்திருந்ததைக் கண்டு அவருக்கு கோபம் பிறந்து விட்டது. மது வெறியில் அவர் ஒரு கவிதையே பாடிவிட்டார்.

அம்மாவுக்குப் பெயர் மரியான். அப்பருக்கோ கை யோழுத்துப் போடவே தெரியாது. ஆலஹும் அவர் ஒரு கவிதை பாட்டனர். அர்த்த ஜாமத்தில் பாடினார்.

“சந்தர மரியான் செய்த
குதை நான் அநியேலே
கஞ்சிக்காக வல்லவோ
சோற்கறக் குழந்தைவிட்டான்”

என் அம்மாவாகிய மரியான் செய்த செயலை எவ்வளவு அற்புதமாக ஆடு அறியாத அப்புவால் பாடமுடிந்திருக்கிறது.

“அனுபவத்திலிருந்து பிறப்பதுதான் உ. வி. ர. உ. ஸ். அ. இலக்கியமாக முடியும்”

டானியல் நினைவுகள்.....

கடந்த ஜெவரி முதலாம் திகதி முன்று மணியிருக்கும், சாப்பிட்டுவிட்டு கை கழுவிக்கொண்டிருக்கும் போது 'கேற்' றில் சத்தம் கேட்டது. போய்ப் பார்த்தேன். தொழர் டானியலும் தொழர் சின்னத்தம்பியும் நின்றனர். திளக்ப்பும் மகிழ்வும் மோதும் உணர்வுடன் அவர்களை என்னோ அழைத்து வந்தேன்.

'ஷசம்பர் 24ம் திகதி இந்தியா போறன். அங்கு வந்தா தஞ்சாவூரில் சந்தி... என்றவர்..... இப்ப இந்தியாவில் இருப்பார் என்ற நினைச்சன் இங்க வந்து நிற்கிறுரே....' என்பது தான் எனது திளக்ப்பின் காரணம்.

சாப்பிடச் சொன்னேன்..... 'நல்ல கறி இருக்கு' என்றேன்.

'இனி எப்ப வந்து சாப்பிடப்போரேனே' தெரியா..... கொஞ்சம் கொண்டா.....' என்றார். சின்னத்தம்பி கோப்பியே போதும் என்றுவிட்டார்.

இறைச்சிக் கறியை ருசித்துக் சாப்பிட்டுக் கொண்டு ... இடைக்கிடை ஏதோ யோசனை சோற்றைக் குழு கிழுர் கண்கலங்குகிறது...

'இவங்கோ..... உன்னிட்ட ஒரு உதவி [கேட்டு வந்த னன். அடுத்த மாதம் இந்தியா போற என்டு, சொன்னவை

நான்.... இப்ப என்ற நிலைமையைப் பார்த்து... என்னே
என்று வரவேண்டும்... ' என்றார்.

எனக்கு அது கண்டமாக இருந்தது. இந்தியாவில் 'ஸ்ரீலூக' சம்பந்தமாக அழைப்பு இருந்ததுதான். ஆனால் உடன் புறப்படக்கூடிய சூழ்நிலை எனக்கில்லை. எனது நிலைமையை சிறிது சொன்னேன். அவர் விடவில்லை. மேலும் தொடர்த்தார்.

'நீ என்ற பெத்தபிள்ளை மாதி ரி... நீ என்னேடு வராட்டி நான் இந்த கிழமையிலேயே செத்துப் போரிகுவன். அதை உண்ணால் காணமுடியுமா? நீ அல்லது சின்னத்தமிழ் நான் என்னேடு வரவேண்டும். சின்னத்தமிழின்ற குடைப் பிழையையில் அவரால் வரமுடியல்லை. நீ வாறது தான் எனக்கு எல்லா வழியிலும் உதவி. நீ வராட்டா பிறகு நீ சரியா கவுப்படுவாய். நான் செத்துப் போரிகுவன்'.

என் மனைவியைப் பார்த்துக் கூறுகிறார். 'பிள்ளை..... என்னை திருச்செல்லை கூட்டிக்கொண்டு போன்றுப் போதும். அதிகமாப் போலு ஒரு கிழமையில் இளங்கோ திரும்பி பிருவார். அல்லது தன்றை 'ஸ்ரீலூக' அலுவல்களை அங்க பாத்துக்கொண்டு கெதியா வந்திருயார்.

எனக்கு..... கண் நானம் கேட்கிறேன் பிள்ளை..... இளங்கோ..... வரவேண்டும்பிள்ளை....

மனைவிக்கும் கண் கலங்கி விட்டது. 'அவர் உங்களுடைய வருவார். கவுப்படாதின்க'..... மனைவி கூறினார்.

விசா மற்றும் பல பிரச்சனைகளையும் கமாளித்து தூணவரி 30-ம் திதி புறப்படத் தயாரானாலும். டானியல் தன் மதிப்புக்குரிய தோழர் கண்முகதாசனிடம் பதிக்கக் கொடுத்திருந்த 'பஞ்சகோணங்கள்'. நாவலைப்பெற்றுக் கொண்டு அவர் குறிப்பிட்ட திருத்தங்களையும் கவனத்தில் ஏடுத்துக் கொண்டார். அந்த நாவல் முடிவு குறித்து தோழர் ஏடுத்துக் கொண்டார்.

சன் குறிப்பிட்ட திருத்தங்கள் ஈரியென்றே எவ்விடம் டானியல் அபிப்பிராயம் கேட்டபோதும் சொன்னேன். அதன்படி பின்வர் கும்பகோணத்தில் ‘தோழனம்’ இனியிட்டு திறுவன பதிப்பாசிரியர் கவிஞர் பொதியவெற்பன் விட்டின் தங்கியிருந்தபோது, அந்நால்ல முடியில் மாற்றப் பெய்து பொதியவெந்பவிடம் ஒப்படைத்ததும் ஆபக மிருக்கிறது.

புறப்படுவதற்கு முதல்நாள், டானியல்பால் தோழனம் கலந்த அண்பும், பாசமுறிக்க சில்லையூர் செல்வராசன் வேண்டுகோளுக்கிணைங்க அவரது வீட்டில் நங்கினேம் இரு மூன்று மணிவரை சில்லையூர் ஸப்பாவனிகொட்டி நிலத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு சிக்ரெட்டுகளை அடுக்குக்காப் புக்கத் துக்கொண்டு டானியலுடன் பழைய நினைவுகளை இராமிட்டு உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். மிக இளம்வயதிலேயே சுதந்திரன், வீரடீகரி பத்திரிகை ஜஸிரிய பீடங்களில் கடமையாற்றியவர் சில்லையூர். அக்காலங்களில், தொடர்ந்து எழுதுமாறு தாங்கி டானியல், கைவாசபதி போன்றேருக்கு எழுதிய கடிதங்களைப்பற்றியும், அவர்கள் எழுதியதை எவ்வாறு பிரகரித்தோம் என்பது பற்றியும் சில்லையூர் ஒரு கட்டத்தில் குறிப்பிட்டது கவையாயிருந்தது.

எழுத்துவகிள் காதனை படைக்கும் திறுவம் பலவும் பெற்ற சில்லையூரின் எழுத்துக்கள் நூலுக்கில் வராதசு பெருங்குறை தான் என்றவாறு டானியல் சொன்னார். இருவரும் தோழனமையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த கலை வீட்யங்களையும் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதே அந்புதமான கவினைதையை உணர்வோடு ரசிப்பதுபோலாகும்.

காலையில் டாக்ளியில் ஏறுகையில் ‘பத்திரமாய் போத்து கேர்ந்து, வருத்தத்தைக் குணப்படுத்திக் கொண்டு வாங்கோ’ என்று சில்லையூரும் மனைவியும் கூறும்போது ‘வந்து கேர்ந்தா கண்டுகொள்ளுங்கோ’ என்று டானியல் கூறிய வார்த்தைகள்... .

முப்பதாம் திகதி மாலை திருச்சி போய் சேர்ந்தோம். மறுநாள் தஞ்சாவூர் போய்சேர்ந்தோம். டானியலின் நெருங்கிய நண்பரும், பிரபல வீமர்சகருமான பேராசிரியர் மார்க்ஸ் விட்டில் தங்கினேம்.

ஏழாம்பத்தி நீரிழிவு மருத்துவ திடுணர் டாக்டர் தண்பாலனிடம் டானியலைக் கூட்டிச் சென்று வைத்திய பரிசோதனை செய்வித்தோம். இரத்தம், சிறுநீர், கண் மற்றும் பல பரிசோதனைகள் செய்யப்பட்டன. டாக்டரின் ஆலோசனைப்படி, நனின வசதிகள் கொண்ட தஞ்சை தங்கசாரதா மருத்துவ மனையில் அவரை அனுமதித்தோம். அவரது கிட்டி, கண் என்பன நீரிழிவு நோய் காரணமாக பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறிய டாக்டர், ‘இத்தகைய பாதிப்புற்றவர்கள் மயக்கநிலையில் கட்டிலில் இருக்கவேண்டுமே; இவர் எப்படி நடந்தே வந்தார், என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார். அருகில் நின்ற பேராசிரியர் மார்க்ஸ் திகைப்படுதன் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அதுதான் டானியலின் மனோவலிமை!

பத்து நாட்கள் சிகிச்சையின்பின் நீரிழிவு நோய் ஓரளவு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. இது குறித்து டாக்டரே ஆச்சரியப்பட்டார். காலைமாலை ‘இனக்கிளின்’; ஒவ்வொரு வேளையும் ஏழு எட்டு குளிகைகளும் விழுங்க வேண்டும்.

பிரபல கண் மருத்துவ மனையான ‘மதுரை அரவிந் கண் மருத்துவ மனை’ சில் சிகிச்சைபெற நண்பர்கள் முயற்சியினால் உடன் அனுமதி கிடைத்தது. அங்கு ஐந்து நாட்கள் தங்கி விருந்து சிகிச்சை பெற்றார். ஒருக்கண் பார்வை மற்றுக்க சிலத்துவிட்டதாகக் கூறி, மற்றக்கண் பார்வையைக் காப்பாற்றவேன ‘லீஸர்’ சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. மிகுந்த உற்சாகத்துடன் தஞ்சை திரும்பினார். சென்னையிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. அங்கு இலக்கியக் கூட்டத்தில் கலந்து

கொன்வதுடன், தென்கிழக்கு ஆகியாலிலுள்ள சிறந்த கண் மருத்துவ மனிகளில் ஒன்றுன் சென்னை ‘சங்கர் பேரத்திரா ஸயா’விலும் ஆலோசனை பெறவும் ஏழாங்கு செய்யப்பட்டது. மதுரை அரவிந் கண் மருத்துவமனை டாக்டர்கள் செய்த அதே சிகிச்சை போதுமானதெனவும், அதற்குமேல் எதுவும் செய்து பிரயோசனம் இல்லையெனவும் சங்கர் பேரத்திராவுடைய டாக்டர்கள் கூறினார்கள்.

சென்னை முத்துச்சாமி அரங்கில் 28-3-86 மாதை நடந்த இலக்கியக் கூட்டத்தில் டானியல் சிறப்புறைவரவர் வினார். கலாநிதி து. மூர்த்தி, கலாநிதி கோ. கேஸ்வரன், பேராசிரியர்கள் ந. தெய்வசுந்தரம், அக்கிளிபுத்திரன், அ. மார்க்கல், திரு. செ. கணேசவிங்கன், திரு. ப. சிவகுமார், ‘நீண்ட பயணம்’ சுந்தரம் ஆகியோருடன் யானும் அக்கூட்டத்தில் உரையாற்றினேன்.

இரவு பத்துமணிவரையும் வைக்கிய ஆலோசனைகளை மும் புறக்கணித்து மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அக்கூட்டத்தில் டானியல் கலந்துரையாடினார் மறநாள் எழுத்தாளர் செ. கணேசவிங்கன் நாம் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்குவந்து டானியலின் உடல்நலம் குறித்து மிகுந்த ஆகங்கத்தோடு ஒருமணிநேரம் வரையாடினார். உடல்நலம் பேற்று மாறும், ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் கூறினார். அப்போது டானியல் கூறிய வார்த்தைகளை நாம் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் பின்னர்தான் எழுமைச் சிந்திக்கவைத்துக் கல்லீயுறவைத்தன. கணேசவிங்கன் அவர்த்தைகளை நினைவுசூர்ந்து கண்கலங்கியது இன்னும் எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது.

‘இன்னும் கொஞ்சநாள்தானே அதுவரைக்கும் வழுமைபோல என்ற வேலையைச் செய்ய வேண்டியது காலே?’, விசேஷமா என்ன ஓய்வு எவ்கு வேண்டியிருக்கு’ என்ற வாருதான் அவர் அப்போது கூறியிருந்தார். இரவு இரண்டு

மணிவரை விழித்திருந்து நன்பர்களுடன் பேசவார். அன்று இரவு 10 மணி தொடக்கம் 2 மணிவரை ‘கண்ணுடி’ பத் திரிகை ஆசிரிய குழுவினருக்குப் போட்டு கொடுத்தார்; மற்ற இறந்து இலக்கிய சம்பாஷின சொத்தார்.

அதேந்து பாண்டிக்கேளி புறப்பட்டோம். I - 3 - 86
மாலை பாண்டிக்கேளிக் கூட்டத்தில் தன் இலக்கிய அலுப் பங்களைப் பற்றிப் பேசினார். யானும் பேசினேன். பாரதி சிந்தணைப்பேரவை ஒருங்கு செய்திருத்த இங் கூட்டம் டானியலை மிகவும் கவர்ந்த தரமான இலக்கிய கூட்டமாகும். நல்ல இலக்கிய இதுவங்களை - நன்பர்களைக் கேட்டு கொண்டார். அங்கு தங்கியிருந்த நான்கு நாட்களும் அவரது நன்பர்களே அவருக்கு ஏற்றவிதத்தில் உணவு (வைத்திய கூடுமொச்சைப்படி சமைத்து) தமது வீட்டுகளிலிருந்து கொண்டு வர்த்து கொடுத்தனர். இரவு இரண்டு மணிவரை உரை யாடல்கள் நடக்கும். எழுத்தாளர்கள் நோனம், இரவிக் குமார், அஸ்வரேநாஷ் ஆகியோருட்படப் பலர் அவர்கள் குழந்து கொண்டிருப்பர்.

கும்பகோணத்தில் 5ம் திகதி மாலை ‘கைலாசபதி இலக்கியவட்டம்’ ஒழுங்கு செய்த கூட்டத்தில் டானியலும், யானும் சிறப்புரையாற்றினேனும். மணிக்கொடி எழுத்தாளர் கரிச்சான் குஞச், டானியலின் ‘அடிமைகள்’ நாவல் குறித்துப் பேசினார். தான் படித்த படைப்புக்களில் டானியலின் படைப்புகள் தன்னை மிகவும் கவர்ந்ததாகவும், அவரது கூர்மையான சமுதாயப்பார்வை தன்னை விசப் பிலாழ்ந்தியதென்றும் டானியலைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசினார்.

‘தோழமை’ வெளியீட்டு நிறுவனப் பதிப்பாசிரியர் கனிஞர் மு. பொதியவெற்பன் வீட்டில் தங்கியிருந்து இலக்கிய - அரசியல் நன்பர்களுடன் அவ்வளாவினார்.

இந்து நாட்களின் பின் தஞ்சை திரும்பிய டானியல், சிறைகள் மற்றுமிருந்த கண்ணில் சிறிது வெளிச்சம் வருகிறது; அதில் சிறிது 'காட்ராக்ட்' உள்ளதென டாக்டர் சொன்னார்தானே; அதை அறுவைச்சிகிச்சை செய்து பார்ப்போம்' என்ற வாறு வலியுறுத்திச் சொல்லத் தொடங்கினார். அவரது 'காஸல்' நாவல் அச்சாலி முடிபாததினாலும் மற்றும், சில காரணங்களாலும் நாடு கிருப்பும் நாள் பின்போடப்பட்டதே வந்தது. அந்த கண் அறுவைச்சிகிச்சையை நானும், பேராசிரியர் மார்க்ஸ்-ம், நண்பர் வேலுச்சாமி மற்றும் நண்பர்களும் அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. இருப்பினும் டானியல், அந்த அறுவைச் சிகிச்சையைச் செய்துபார்ப்போம்' என்று வலியுறுத்திக் கூறியதினால் ஏம்மால் அதைத் தடுக்கமுடிய வில்லை. கண் டாக்டர் இராமமோ, அதில் 25% விதம் தான் நம்பிக்கையுண்டென்கூடி அறுவைச்சிகிச்சை செய்ய முன்வந்தார்.

பின்னால் தஞ்சை தங்கசாரதா மந்துவமைனியில் அனுமதிக்கப்பட்டு, மார்ச் 20ம் திங்கி காலை அந்தக்கண் அறுவைச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டது. அதன் பின்னரும் டானியல் மிக உற்சாகமானவராகவே காணப்பட்டார். நண்பர்கள் வந்து இரவு 12 மணிவரை கூட பேசிக் கொண்டிருந்தனர். நண்பர் கண்டன் பேசுவதைக் குறைக்குமாறும், ஒய்வு ஏடுத்துக் கொள்ளுமாறும் கூறுவதை அவர் சிறிதும் விரும்பவில்லை. அவ்வாறு கூறினால், அது தன்மீது விதிக்கப்படும் கட்டுப்பாடு போன்றதாகக் கருதி சிலவேளை வெலைப்படுவார். அவரது உடலில் சிறிது மாற்றம் ஏற்பட்டு வருவதாக டாக்டர் கூறினார். 'கிட்டி' வேலை செய்வது துறைந்து வருவதாக கூறினார். அதன் பாதிப்புக்கள் அதிகமாகத் தெண்பட்டன அவர் எந்த வேதனையையும் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார். உற்சாகமாகவே பேசிக்கொண்டிருந்தார். 23ம் திக்கி காலை 8 - 30 மணியளவில் மூச்சத் தினறல் ஏற்பட்டு அவதிப்பட்டார் இரு டாக்டர்களும் தாதிமாரும் உடன் நின்று சிகிச்சையளித்தனர். ஆயினும் 8 - 40 மணியளவில் அவர் உயிர் பிரிந்தது.

அவர் உடல் தஞ்சைவடக்கு வீசியிலுள்ள பேரானிலை மார்க்ளி இல்லத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. தமிழ் நாட்டின் சகல பகுதிகளிலுமுள்ள நண்பர்களுக்கும், இவன்கையிலுள்ள உறவினர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் உடல் செய்தி கொடுக்கப்பட்டது. இந்த இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், இளமனி, தினசரி உட்பட பல பத்திரிகைகள் செய்தி வெளியிட்டன. வாழுங்கி மாநிலச் செய்தியிலும், டில்லி ஆகாஷவாணிச், செய்தியிலும் செய்தியறிக்கையில் குறிப் பிடப்பட்டது. தமிழகத்தின் பலபகுதிகளிலிருந்தும் இலக்கிய - அரசியல் நண்பர்கள் வந்து அஞ்சலி செலுத்திய வண்ணமிருந்தனர். உடலை இலங்கைக்குக் கொண்டுவர முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதாயிலும், அது உடன் சாத்திய மாகப்படவில்லையாதவினாலும், உடலைப்பாதுகாத்து வைக்கும் வசதி அங்கு இல்லையாதவினாலும் அங்கேயே அடக்கம் செய்வதென முடிவுசெய்யப்பட்டது. 24ம் திகதி மார்ச் முன்னாருக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய - அரசியல் நண்பர்கள் பின்தொடர செங்கோட்டுகளால் அவங்களிக்கப்பட்ட வண்டியில், செங்கோட்டுப்பார்க்கப்பட்ட டானியல் உடல் தஞ்சை இராஜாகோரி மகானத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டிருந்து அடக்கம் செய்யப்பட்டது. பிரபலஏழுத்தாளர்கள், பேராசிரியர்கள் அரசியல் தோழர்கள் பலர் அஞ்சலி உடைத்திக்கூட்டுத்தினர்.

இரு புரட்சியானதுக்கான அனைத்து மரியாதைகளுடையும் அவரது உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் ஒரு நினைவுச்சின்னம் அமைக்கப்பட வள்ளுதலையும், அவரது படைப்புக்கள் யாவும் தொடர்ந்து அங்கு வெளியிடப்படவுள்ளனவென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதற்கான முயற்சிகளில் 'தோழரைம்', 'சிவிக்குமில்' வெளியீட்டு நிறுவனங்களும், புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்கும் ஈடுபட்டுள்ளன.

தஞ்சை தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக சித்த மருத்துவப் பிரிவை குட்டுமும், சித்தமருத்துவக் கல்லூரியிலும் எனது 'மூலிகை' ஆராய்ச்சி சம்பந்தமான அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டுள்ளதும் இதயத்துடன் ஏப்ரல் திங் நாட்டுதிரும்பினேன்.

அங்கு கூட்டங்களில் எனது உறைகளைக் கேட்ட நங்பர்கள் அவற்றைப் பாராட்டி டானியலுக்குச் சொல்ல போது அவர் சொல்ல வார் தாதுகள் இந்நாளைத் தொடுவன.

சென்னை 'ஸ. எஸ். எஸ்' ரஸ்பர் வட்டத்தினர் 126 துவக்கவரி 17, 18ம் திங்களில் நடாத்திய எழுத்துரையார் ஓசகர் கருத்தரங்கில், 'பஞ்சமர்' நாவல் (முதலாம் பாகம் ஸ்னியோரு அமர்வில் விமர்சனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டபோது, இந்த அமர்விற்குத் தலைமை மதாங்கிய பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, விமர்சன உறுப்பாற்றுப் பாக்டர் வி. ரி. இளங்கோவன் ஆகியோருடன் டானியல் காலைப்பட்டிகிள்ளுர்.

‘இளங்கோவுடன் தான் 1981ல் சென்னை வந்தேன். சி.எஸ்.எஸ்.’ கருத்தரங்கிலும் மற்றும் சில கூட்டங்களிலும் அவன் பேச்சின் பின்னர் பலர் பஞ்சமர் முதல்பாகத்தைப் படிக்க ஆவலுற்றனர். பஞ்சமர் இரண்டாம் பாகமும் கூர்த்து இங்கு வெளியிட அழைப்புகளும் வந்தன. அவனுடே வருவது நாலைந்து பேரேராடு வருவதுபோல் எனக்குத் தெம்பு தரும். ஒரு நல்ல தேரழனுய், பெற்ற கண்போல் என்னைக் கவனமாய்க் கவனிக்குக்கொள்ளும் வைத்தியலூய். இலக்கிய - அரசியல் பேச்சாளரும் எனக்குப் பொரிதும் உதவி. அவனுடே இங்கு வருவதில் மாத்திரமல்ல, அங்கு நாட்டின்கூட எங்கும் அவனுடே போவதில் எனக்கு தெம்பு அதிகம்’ என்றவாறு கூறியிருந்தார்.

என் கல்லூரி நாட்களிலேயே டானியல் சிறுக்கதைகளை வாசித்திருந்தேன். ஆனால் 1972-ம் ஆண்டளவில்தான் என்து முத்த சகோதரர் ஏழுத்தாளர் நாவேந்தன்மூலம் அவருடன் பறக்கும் ஏற்பட்டது. நாவேந்தனின் இலக்கியப் பணியின் வெள்ளி விழாவில் கலந்துகொள்ள ஏழாலைக்கு வந்திருந்த டானியலுடனுடைய, கனிஞர் புதுவை இரத்தின துரையுடனும் நிறையப் பெசினேன். பின்னர் புதுவை தொழில் நிறுத்தப் பணது ஊரான புங்குடுதில் தங்கி விருந்தபோது தினசரி மாலைப்பொழுதுகள் இலக்கியப் பொழுதுகளாக வருமாறும். அந்தப் பொழுதுகளிலெல்லாம் பேச்சுக்களில் டானியல் வந்து போவார். பின்னர் 1974ல் திருமலையில் உடைபெற்ற புரட்சிகர கலை இலக்கிய ஏழுத்தாளர் மாநாட்டில், டானியலுடனும், சில்லைழர் செல்வராசனுடனும் நிறையப் பேசக்கிடைத்தது எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்த சந்திப்பாகும். பின்னர் டானியலுடனுடைய தோழுமை வளர்ந்தது.

கலைஇலக்கிய - அரசியல் போராட்ட எந்த நடவடிக்கை களில் அவர் இறங்கினாலும், அதில் முன்னணியில் நிற்கும் ஒருவனாக என்னை அவர் நெறிப்படுத்தினார். இதன் தாக்கம் கலை இலக்கிய - அரசியல் பிரமுகர்களிடையேயும் எதி ரொயித்தது. ‘இவன் வளர்ந்து விடுவான்’ என்று, காற்புணர்வு - இயலாமை - தன்னம்பிக்கையற்ற நிலைகொண்டு விலர் இருட்டிப்புச் செய்யவும் முனைந்ததுண்டு. ஆனால் சிறமையறிந்து தட்டிக்கொடுத்து, அரவணைத்துச்செல்லும் தோழமை - நட்புணர்வு, மனிதாபிமானம் அவருடன் பழகிய யாராலும் மறந்துவிடாதியாதது. ஒரு ராஜத்திரிக் குரிய திறமையோடும், தலைமைத்துவத்தன்மையோடும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், இலக்கிய - அரசியல் - சமூகவிடுதலைப் போராட்டச் சந்தர்ப்பவாதப் போக்குகளை அவர்முறியடித்திருக்கிறார்.

டான்யஸ்டன் சேர்ந்து நான் வடபகுதியில் போகாத சிராமங்கள் இல்லையென்னாம். அவர் கவந்துகொண்டுபேசும் அநிகமான கூட்டங்களில் எனக்கும் பேசுவோ அல்லது கவி பரங்கில் கலங்குதொள்ளவோ இடம் கிடைக்கும். நான் சிராமங்களை அவருடன் சேர்ந்து படித்தேன். அவரது கர்மையான, ஆழமான பார்வை யாருக்கும் வராது. ஒரு முறை எங்கள் வீடு வந்தபோது எனது தகப்பனாருடன் சிறையக் கதைத்துவிட்டுச் சென்றவர், அந்தக் கதைப்பின் எனது தகப்பனாருடைய கதை-சொல் மாதிரியோ ‘பஞ்சமர்’ எவ்வில் ஒரு இடத்தில் அவரையும் கொண்டுவந்துவிட்டார்.

டானியல் இங்கும்சளி இந்தியாவிலூம்சளி கறுவார்; நான் மக்களிடம் படிக்கிறேன். அதைப்படுத்திட்டு மக்களிடம் ‘கொடுக்கிறேன். நான் முதலிடம் அரசியலுக்கே கொடுக்கிறேன். அதன் சிறகே இலக்கியம். எனக்கு ஓர் அரசியல் உண்டு. அதற்கு ஏந்து சக்கிராகவே இலக்கியம் ஏனோ ரிடேஷன்’ என்பார்.

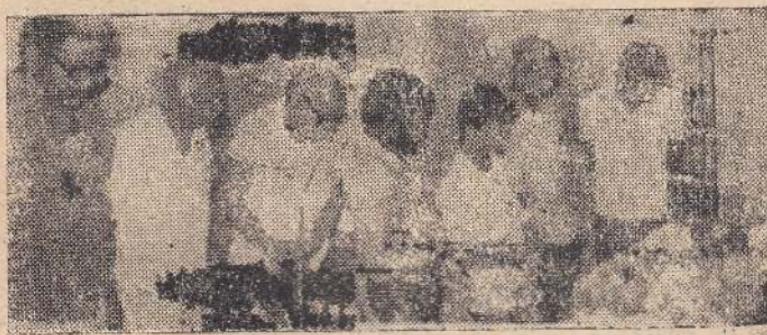
இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் கோட்பாட்டு ரீதி மாப் பிரிவுகள், பூசல்கள், பூசம்பங்கள் ஏற்பட்டபோதெல் லாம் சரியான கொள்கைவழியில் குளிச்சலோடு செயற்பட்ட வர். பேராட்டப் பாறையை முன்னெடுத்தவர். அவர் படைப்புகள் அவரது அரசியலை எடுத்துச் சொல்லாமலில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடிவுக்காகத் தனது வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர். உழைப்பால் உயர்ந்தவர். இருதிவரை உழைத்துக் கொண்டிருந்தவர்; எழுதிக்கொண்டிருந்தவர். இந்தியாவில் இருதி நேரத்தில்கூட அவர் எழுதி முடித்த

தஞ்சாவூரில் (1982) நடைபெற்ற ‘பஞ்சமர்’ (இருபாகங்களும் அடங்கியது) நாவல் வெளியீட்டுவிழாவில் கலாநிதியு. மூர்த்தி, பேராசிரியர் அ. மார்க்கன் ஆகியோர் உரையாற்றுவதையும், விழாவிற்குத் தலைமைதாங்கிய பேராசிரியர் பாரதிப்பித்தன், பேராசிரியை திருமதி டோ. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோருடன் டானியல் மேடையில் இருப்பதையும் படத்தில் காணக்:

துறநாவலென்று பேராசிரியர் மார்க்ஸ் விட்டு மேஜர்கள் இருக்கிறது. வாழ்வில் சொகுக்களைப் புறங்கணித்துத் தன் இலட்சியத்துக்காக இறுதிவரை வாழ்ந்துவர். பதினாற்கு வருடங்களுக்கு முன் பார்த்த டானியலாகவே இறுதிவரை தனது வாழ்க்கை முறைகளில் எனக்குத் தெரிந்தார்.

அதித்தள சமுத்தில் பிறந்த, ஜந்தாம் வகுப்புப் படித்த அறிவு ஜீவிகளின் மேல்மட்ட துலாக்கோல்பிடிக்கும் மேதைத் தனமான போலித்தனங்களை வன்மையாகச் சாடிய டானியலின் படைப்புக்களை ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் உள்ளங்களில் சுமக்கிறார்கள் ஆய்வாளர்கள் மெச்சினிருப்பன். பலமூறி களில் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. ஜப்பானியப்பேராசிரியர் மேல்படிப்புக்காக ஆய்வு செய்கிறார். ‘சொல் அகராதிக்கு’ டானியல் படைப்புகளிலிருந்து சொல் கேள்கிக்கப்படுகிறது.

தஞ்சை வடக்கு விதிரிலுள்ள பேராசிரியர் மார்க்ஸ் விட்டில் (24.3.86) அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டுள்ள டானியலின் உடலுக்கு, ‘தோழமை’ வெளியீட்டு நிறுவனப் பதிப்பாசிரியர் கலைஞர் வே. மு. பொதியவெற்பன், பழம்பெரும் எழுத்தாளர்கள் எம்.வி. அவங்கட்ராம், கரிச்சான்குஞ்சி, ஆகியோருடன் நெஸ்லியடி சிவரி, டானியலின் மருமகள் கஞ்சயன், நாவலாசிரியர் செ. கணேசனிங்கன், வி. ரி. இளங்கோவன் ஆகியோரும் இறுதி அஞ்சலி செலுத்துகின்றனர்.

‘இந்தியாவில் ஆந்திராவில்தான் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்’ பிரச்சினைகளை நன்முறையில் சித்தரிக்கும் சிறந்த படைப்புகள் - ‘தவித் இலக்கியப் படைப்புகள்’ வெளிவந்துள்ளன. தமிழில் அவ்வாறு வெளிவரவில்லை, - என்ற குரல் நாங்கள் இந்தியாவிலிருக்கும்போது வெளிவந்தது. அதற்கு மக்கள் கணிஞரென்றுவர் பதிலளித்தார். ‘தமிழில் வெளிவரவில்லை என்று சொல்வது அபத்தம். தமிழ் நாட்டில் வெளிவரவில்லை. ஆனால் ஈழத்துப் படைப்பாளியான டானியலின் படைப்புகள் அவர்கள் குறிப்பிடும். தவித் இலக்கியப்படைப்புகள்’ எல்லா வற்றிலும் சிறந்தன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்’ என்று பதில் கொடுத்தார். இந்த வண்ணியில் இலங்கை இந்தியப் படைப்பாளிகளில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிரச்சினைகளை - போராட்டங்களை கிறந்த முறையில் எழுத்தில் வடித்த மக்கள் ஏழுத்தான்னுண் டானியல், ஒரு போராளி யாகவும் திகழ்ந்தார்.

வடபகுநியில் சமூகத்தினிகள் - அடக்கு முறைகள் ஓரளவு தகர்த்தெறியப்பட்டதற்கு ‘தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜை இயக்கம்’ தலைமை கொடுத்து வழிநடத்தியது வரவாற்று உண்ணம். அதில் பெரும்பங்களிப்பு நல்கி உழைத்தவர்; போராட்டியவர்; தன் உழைப்பு - பொருள் உதவிகளை நக்கியவர் டானியல்.

‘நிலவுடைய ஆதிக்கத்தின் மேல் கட்டப்பட்ட சாதி முறையை அகற்றுதல், அதைப்பாதுகாத்து தீற்கும் அரசு இயந்திரத்தை மாற்றுதல், சுலப ஆதிபத்திய சிந்தனை கண்ணும் சாடி அழித்தல், அதற்கான போராட்டப் பாங்கத் துரட்சியே அடக்குமுறை அழிய, சுலப மக்களுக்குமான விடுதலைக்கு வழி’ என நம்பியவர். அதனையே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இறுதியவரை சொன்னவர்; தன் எழுத்துக்களில் படைத்தவர் டானியல்.

மக்கள் விடுதலை இலட்சியத்தை நேசித்த மக்களாழுத் தாளன் டானியவின் இழப்பு முறபோக்கு உணவிற்கும், சகல ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் பேரிழப்பாகும். அவர் நேசித்த இலட்சியங்கள், கொள்கைகள், படைப்புகள் ஒதுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான விடுதலைக்கு என்றும் வழிகாட்டும்.

11-10-86

- வி. ரி. இளங்கௌரவன்.

இலக்கியத்தில்...

அரசியலில் மட்டுமல்ல, இலக்கியத்திலும் மூவகைப் போக்குகள் உள்ளன.

- ஆரும் வர்க்கத்துக்குச் சாதகமான போக்கு.
- சமரச - சீர்திருத்த வாதப்போக்கு.
- எழுச்சியற்று, தவிர்க்கமுடியாதபடி போராடி வரும் உழைக்கும் மக்களுடன் இணைந்து வளரும் பேசக்கு.

மூன்றாவதுவகை நிலைப்பாட்டில் நின்று போராடி, எழுதி வளர்ந்தவரே கே. டானியல்.

- 'தீத்தனை'

விற்பனையாகின் றண

அரிச மருத்துவ நால்கள்

- ‘நோய் நீக்கும் முலிகைகள்’
- ‘ஆரோக்ஷிய வாழ்வுக்குச்
சில ஆலோசனைகள்’

இவை ‘முலிகை’ வெளியீடுகள்.

எங்கும் கிடைக்கும்.

விப்ரங்களுக்கு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை
 கே. கே. எஸ். வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

நன்றி

இந்தால் வெளிவர பெரிதம் காதலிய,
கோப்பாய் ‘கூருக் எண்ணியியரீஸ்’ கரிமமயாளார்-
மாளியவீஜி இவ்விய நன்பார்
திரு. வே. சித்திவிநாயகர்,
திருஷ்டி சுரதா இராசரத்தினம் (ஆசிரியை),
திரு. எஸ். பாக்கியநாதன் ஆகியோருக்கும்,
நான் வெளியிட அனுமதியளித்த
மாளியகி குடும்பத்தாருக்கும்,
முன்றுயர வழக்கிய தோழர்
லீ. சிங்கத்தமிழி அவர்களுக்கும்
எமது நன்றி.

- “முலிங்க”

டானியல் படைப்புகள்

நாலுருவில்

- டானியல் கணதகள்
- உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன
- பஞ்சமர் (இரு பாகங்கள்)
- போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்
- கோவிந்தன்
- அடிளமகள்
- காரணல்
- பஞ்சகோணங்கள் (அச்சில்)
- தண்ணீர் (அச்சில்)